

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Jeff Abbott

adrenalina

Traducere din limba engleză de
ADINA IHORA

IMPRINT AL EDITURII ACUMA

2017

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

14 NOIEMBRIE – 10 APRILIE

„În sfera criminalității începuturile sunt adesea sfârșituri și viceversa...”

Trilioane de dolari circulă prin lume în afara canalelor legale... Aceștia distrug viețile unora și dau naștere unor uriașe surse de profit pentru alții.”

Carolyn Nordstrom, Global Outlaws

PARTEA ÎNTAI

14 NOIEMBRIE - 10 APRILIE

În acest context, este important să se menționeze că...

Cartea este disponibilă în format...

1

Odată, soția mea m-a întrebat: „Dacă ai ști că aceasta este ultima noastră zi împreună, ce mi-ai spune?”

Eram căsătorit de vreun an de zile. Stăteam întinși în pat, privind cum soarele începea să pătrundă prin draperiile groase și i-am spus adevărul: orice altceva în afară de adio. Nu pot să-ți spun niciodată adio.

Doi ani mai târziu, acea ultimă zi a început așa cum începeau cele mai multe dintre zilele mele. M-am trezit la cinci dimineața, am condus și am parcat mașina în apropierea stației de metrou Vauxhall. Îmi place să folosesc, pentru micile mele aventuri, modestele locuințe sociale situate la câteva clădiri distanță.

În curtea deschisă, betonată, a vechii clădiri cu locuințe sociale, mi-am început traseul cu o lungă încălzire preliminară, cu o alergare lentă pe loc, găsindu-mi ritmul, crescându-mi temperatura corpului cu câteva grade foarte importante, după care am pornit. Este bine să ai mușchii și ligamentele încălzite. Chiar în fața mea, era un zid de cărămidă, cu vreun metru mai înalt decât mine. Am împins în el cu piciorul, ceea ce m-a propulsat în sus, și m-am prins cu degetele de marginea superioară a zidului. L-am escaladat dintr-o mișcare fluidă, pe care o mai exersasem de mii de ori până atunci. Fără respirație accelerată, fără scârțâit de încheieturi. Am încercat să mă mișc în liniște. Liniștea arată că deții controlul. Peste coama zidului, alergare pe sol, după care un salt în voltă peste un zid mult mai scund, sprijinit într-o mână, picioarele mele trecând peste cărămizi. Eram în interiorul clădirii. În fața mea se afla casa scării, duhnind a urină și împodobită cu un deget desenat în graffiti alb și negru. Am împins în peretele pictat cu piciorul stâng, sărind cu atenție, folosind energia astfel rezultată pentru a mă propulsa în dreapta balustradei de la curba scărilor. O mișcare dificilă, la care înainte mai căzusem, însă astăzi – parfum! – am aterizat cu grijă pe balustradă, menținându-mi echilibrul, cu inima bubuind și mintea calmă. O descărcare de adrenalină. De pe balustradă, am sărit pe

o bară de oțel lungă care se întindea până pe șantier, folosindu-mi elanul pentru a sări la parterul gol. Clădirea fusese distrusă, urmând a fi renovată. Nu-i voi aduce nicio stricăciune, nu voi lăsa niciun semn al trecerii mele. Poate că sunt un intrus, însă nu sunt un nemernic. Am continuat să alerg până la capătul opus al parterului, am făcut un salt, m-am prins de o altă bară de oțel, m-am balansat, am dat drumul barei și am căzut pe sol cu o rostogolire atentă. Șocul căderii s-a răspândit de-a lungul spatelui și feselor în loc să se blocheze în genunchi, iar în secunda următoare eram din nou în picioare, alergând înapoi în clădire, în căutarea unei noi modalități, mai eficiente, de a pătrunde în spațiile sale interioare. Parkour¹, arta deplasării, îmi pune adrenalina în mișcare în timp ce, totodată, mă cuprinde o mare liniște. Un pas greșit – și ai căzut de pe zidul de cărămidă. Este exaltant și liniștitor totodată.

Am mai făcut încă trei trasee prin interesantul labirint de spații al clădirii – etaje distruse, o casă a scării căscată, diverse echipamente – folosindu-mă de o combinație de alergare, volte, sărituri și căderi pentru găsirea liniei – calea cea mai simplă și mai directă printre ziduri pe jumătate căzute, mormane joase de cărămizi și casa scării goală. Energia îmi ardea mușchii, inima îmi bătea cu putere, dar în tot acest timp încercam să-mi păstrez un calm limpede și detașat. Găsește linia, întotdeauna caută linia. În jurul meu, la distanță, auzeam cum traficul începe să se dezmoștească, cerul luminându-se pentru a face loc unei zile noi.

Oamenii cred că ceea ce englezii numesc locuințe sociale sunt de o cumplită urâtenie. Totul depinde, însă, de cum le privești. Unui alergător de parkour, vechile clădiri pătrătoase i se par frumoase. O mulțime de spații plane și de pereți pe care să alerge și de pe care să-și ia avânt, balustrade și pervazuri pe care să meargă sau de pe care să sară, vecini care nu cheamă poliția la cel mai mic zgomot.

La ultima rundă, mi-am dat drumul de la etajul al doilea până la primul, apucându-mă de o bară, balansându-mă și desprinzându-mă de ea într-o mișcare de cădere controlată.

— Hei! mă strigă o voce când zburam prin aer. Am împins cu piciorul, m-am rostogolit și am lăsat ca energia impactului să se disipeze ușor prin umeri și fese. Am aterizat în picioare, am mai făcut trei pași și m-am oprit.

¹ Parkour (prescurtat PK) – disciplină fizică inspirată de mișcarea corpului omenesc, care te ajută să treci peste orice obstacol prin găsirea celui mai eficient și mai rapid mod de a ajunge din punctul A în punctul B, folosind doar mijloacele propriului corp. Se concentrează pe mișcarea eficientă, neîntreruptă, înainte, peste, pe sub, în jurul și prin obstacole (atât naturale cât și artificiale), într-un ansamblu mediu înconjurător. Scopul parkour-ului este ca practicantul să-și adapteze mișcarea la orice obstacol întâlnit în cale. (n. tr.)

Nu mă urmărea un paznic, ci un adolescent. Țigara de dimineața îi stătea lipită de buze.

— Cum faci asta, fratele meu?

— Antrenament, am spus eu. Ore lungi și plictisitoare de antrenament.

— Parc-ai fi un păianjen, spuse el zâmbind. Mama și cu mine te urmărim. Ea a vrut să-i sune pe sticleți. I-am zis să n-o facă.

— Mulțumesc. Chiar că nu aveam nevoie de poliție în viața mea. Era timpul să găsesc un nou loc de antrenament. I-am făcut cu mâna binefăcătorului meu și m-am decis să mă răcoresc cu o alergare lungă și în linie dreaptă. Douăzeci de minute într-o buclă lungă, ca un alergător obișnuit care a ieșit să-și facă norma zilnică, după care am sărit în mașină și am condus spre casă. Cei mai mulți dintre americanii care trăiesc la Londra, nu au mașini. Nu au nevoie de ele.

Eu am una pentru securitatea personală.

M-am îndreptat spre apartamentul nostru de pe Charlotte Street, nu departe de British Museum. M-am strecurat înăuntru, încercând să nu fac zgomot, în speranța că Lucy încă dormea.

Se trezise și își bea sucul la măsuta din bucătărie, încruntându-se la laptop-ul deschis. Îmi aruncă o privire.

— Bună dimineața, maimuțoiule, spuse ea, îndreptându-și din nou privirea spre laptop. Ai fost pe-afară să te ții de năzbâtii?

Uitasem să-mi dau jos apărătoarele pentru mâini, pe care le purtam ca să-mi protejeze palmele în timpul traseelor de parkour. Puteam sesiza dezamăgirea din vocea ei.

— Salut!

— N-ai căzut de pe nicio clădire, spuse ea. De parcă ar fi fost un lucru bun.

— Nu, Lucy.

Mi-am turnat suc într-un pahar.

— Ce ușurare! Când nu vei reuși să te prinzi de marginea unui zid și vei cădea în gol, sfârșindu-ți zilele înainte de vreme, voi putea să-i spun lui Bocceluță că ai murit luându-ți doza matinală de nebulie.

— Zidurile nu sunt înalte. Nu-mi asum riscuri prostești. Intram în defensivă.

— Acum, când sunt însărcinată, Sam, orice risc este un risc prostesc.

— Scuze. În linii mari, a fost o alergare obișnuită.

Mi-am scos apărătoarele pentru mâini și le-am înghesuit în buzunar. M-am dus la frigider și am luat o sticlă de apă rece. M-am refugiat în această

activitate, bând apa încet și cu înghițituri constante. Duș, cafea, apoi o zi lungă la serviciu. Revărsarea de adrenalină luase sfârșit pe ziua aceea.

— Sam?

— Da?

— Te iubesc. Vreau să știi asta.

— Știu. Și eu te iubesc.

M-am întors de la frigider și am privit-o. Continua să se uite la laptop, odihnindu-și mâna pe proeminența moale a stomacului ei. Era deja în șapte luni și probabil că, dată fiind iminența intrării noastre în rolul de părinți, Lucy și cu mine eram ceva mai serioși în perioada aceea. În orice caz, ea așa era. Eu nu reușisem încă să renunț la alergările de parkour, intercalate printre alergările mele obișnuite.

— Mă întreb dacă nu ai putea găsi un hobby mai puțin periculos.

— Munca mea este mai periculoasă decât hobby-ul.

— Nu glumi cu asta, spuse ea.

Acum se uită la mine. Mi se părea frumoasă, așa cum arăta dimineața, cu părul șaten cu reflexe arămii, ochi căprui cu privire serioasă, cu fața în formă de inimă, cu buzele pline și roșii. Cel mai mult îmi plăceau ochii ei.

— Știu că îți poți face munca mai bine decât oricine altcineva. Mă tem, însă, de o cădere nefericită în timpul alergărilor tale. Nu am nevoie de tine cu gâtul rupt acum, când copilul este gata să se nască.

— Bine. O să învăț să joc golf.

Pe chip i se întipări o expresie care-mi arăta că nu-mi lua promisiunea în serios. Spuse, însă:

— Îți mulțumesc. Nu uita că în seara asta luăm masa cu familiile Carstair și Johnson.

Am zâmbit. Erau prietenii ei, nu ai mei, însă toți erau de treabă și știam că obișnuitele noastre cine de la restaurantele din Londra vor deveni mult mai rare odată cu nașterea copilului. Și poate că ei cunoșteau vreun instructor de golf.

— Bine. Atunci mă voi întoarce acasă pe la cinci.

— Ne întâlnim la șase, la barul din Shoreditch la care se servesc tapas². Ai o dimineață încărcată?

2 Tapas – mici gustări vândute (sau oferite gratuit) alături de băutură în restaurantele din Spania. Pot fi servite simple, ca gustare, sau combinate pentru a forma un meniu complet. În spaniolă „tapa” înseamnă „capac”, „acoperiș”. O explicație des întâlnită este aceea că, în trecut, o bucată de carton sau o felie de pâine erau așezate peste pahar ca să împiedice accesul muștelor; de la un timp a devenit un obicei ca paharele să fie acoperite cu o gustare. (n. tr.)

— Una încărcată de o prezentare Power-Point, am spus eu. Briefinguri³ întreaga zi, cu Brian și costumații⁴ sosiți de acasă. Am privit-o când se ridica să se întindă, cu mâinile așezate pe burtă. Dar aş putea să le contramandez. Și să vin cu tine la doctor.

— Nu vreau.

— Salvează-mă de Power-Point! Lasă-mă să vin cu tine și cu Bocceluță.

Evitam în continuare discuția despre alegerea numelui, așa că îi dădusem o poreclă copilului.

— Bocceluță! Bătu ușor cu palma peste vârful burții.

— S-ar putea, de fapt, să trebuiască să ne întâlnim la restaurant. Este posibil ca, după ședință, să fiu nevoit să merg să beau una mică împreună cu costumații.

Ea râse, apoi zâmbi și spuse:

— O, chiar că ai o muncă grea.

M-am gândit, și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru asta, ce bine era că nu aveam o căsnicie ca a părinților mei. Lucy și cu mine nu ne certam, nu ne uitam urât unul la celălalt, nu ne impuneam tăceri lungi și chinuitoare.

— Du-te la cârciumă fără soția ta însărcinată. Lucy zâmbi și își închise laptop-ul. Însă nu chiar imediat.

Veni la mine și își lăsă mâinile să alunece pe spatele meu. Femeile însărcinate sunt pline de surprize: este ca și când ai trăi cu o briză care nu se poate decide încotro s-o apuce. Îmi plăcea la nebunie. Mă sărută cu o înfocare neașteptată, aproape cu sălbăticie, iar burta ei mare se afla între noi.

— Mi-e cald, sunt transpirat și sunt dezgustător, am spus eu. Sunt un soț infect.

— Așa este, spuse ea. Da, așa ești, maimuțoiule. Iar eu sunt enormă.

— Așa este, am spus eu. Da, așa ești. Și am sărutat-o.

Când am terminat – cel mai plăcut început pentru acea din urmă zi – am pregătit pentru amândoi un mic dejun cu pâine prăjită, cafea și suc, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am plecat la birou. Înainte de a ieși din casă, am aruncat o privire spre ea, cum stătea la masa pe care era micul dejun, și i-am spus:

— Te iubesc.

3 Briefing – scurtă întrunire în care se dau informații sau instrucțiuni, se prezintă un raport etc. (n. tr.)

4 „The suits” (în engl., în orig.) – termen ușor peiorativ pe care ofițerii operativi îl folosesc pentru a-i desemna pe angajații CIA cu muncă de birou. Termenul face trimitere la ținuta sobră (în engleză „suit” însemnând costum) purtată cu predilecție de aceștia. (n. tr.)

Iar ea a răspuns:
— Te iubesc.
Celebrele ultime cuvinte.

Respect pentru oameni și cărți

2

În ziua aceea, cerul Londrei era senin ca un ochi albastru; una din rarele zile cu soare din luna noiembrie, după două săptămâni de nori cenușii persistenți. Eram la Londra de aproape un an de zile. În acea ultimă dimineață, îmbrăcat în costumul meu închis la culoare, luând metroul spre Holborn, trebuie să fi arătat ca unul dintre tinerii avocați care se îndreptau spre vreo firmă sau spre tribunal. Cu excepția faptului că în servietă aveam un pistol Glock de 9 mm, un laptop plin cu informații financiare despre presupuse rețele infracționale și un sandwich cu șuncă și brânză. Lucy era o sentimentală: îi plăcea să-mi pregătească gustarea de prânz, pentru că eu îi pregăteam micul dejun. Va veni la birou mai târziu, după ce-și va fi încheiat vizita la medic. Lucram împreună de vreo trei ani, mai întâi în statul Virginia, unde ne cunoscuserăm și ne căsătoriserăm, apoi aici. Îmi plăcea Londra, îmi plăcea slujba, îmi surâdea ideea ca Bocceluță să se nască aici și să-și petreacă primii ani stabilit într-unul din cele mai grozave orașe ale lumii, în loc să țopăie peste latitudini, așa cum făcusem eu. Unii copii încep fiecare an într-o nouă școală; eu o începeam adesea într-o altă emisferă.

Holborn este un amestec de nou și vechi. Clădirea noastră de birouri era situată aproape de punctul din care strada devine, din High Holborn, Holborn pur și simplu. Era o construcție modernă din oțel și sticlă care nu mă îndoiesc că îi enerva pe puriștii arhitecturii; lângă ea se afla o clădire care era în cursul unei renovări de mari proporții: avea fațada înțesată de schele. În față, un pasaj împărțea pietonii în două șiruri, iar eu îl evitam de câte ori puteam. Spațiul se deschidea chiar în fața clădirii noastre și mi-am croit drum prin mulțimea care se revărsa din pasaj.

Clădirea de birouri era ocupată în cea mai mare parte de firme mici – firme de avocatură, consultanți de marketing și o agenție de muncă temporară – cu excepția ultimului etaj. Pe indicatorul corespunzător al butonului de la lift era scris CVX Consulting. Inițialele fuseseră alese într-o noapte, prin aruncarea la țintă cu o săgeată pe foaia unui ziar întins pe placa

de darts. Am glumit cu Lucy și cu șeful meu, Brandon, că CVX venea de la Can't Vanish eXactly (Nu prea poți să te faci nevăzut).

Am intrat într-o încăpere goală în care un paznic pe nume John, un expat cu ceafa groasă din Brooklyn, stătea la un birou în al cărui sertar era suficientă muniție încât să facă o serie de găuri în mine. John citea o carte despre crichet și se încrunta. Eu renunșasem demult să descifrez jocul acela. Am mers până la ușa din fața mea și mi-am scanat cardul de identificare; ușa s-a deblocat și am pătruns înăuntru. Birourile de la CVX erau derutant de pustii. Aveau pereți din beton armat și ferestre blindate; rețelele de calculatoare erau protejate de cele mai puternice firewall-uri existente. Birouri și câteva cubicule, un personal alcătuit din opt oameni în total. Înăuntru mirosea la fel ca în toate birourile: puțin a cerneală, a cafea arsă și a tablă magnetică⁵.

Iar întâlnirea despre care credeam că începea la ora zece, părea să fie deja în desfășurare. Brandon era în sala de conferințe cu alți trei costumați din Langley și cu toții se încruntau la o prezentare Power-Point veche de trei zile.

O, la naiba!

Am intrat înăuntru.

— Nu era la zece?

— La opt. Ai întârziat douăzeci de minute.

Brandon îmi aruncă un zâmbet forțat.

— Îmi cer scuze.

Doi dintre costumați erau mai în vârstă decât mine și deja păreau a avea îndoieli. Celălalt era mai tânăr ca mine și umpluse o pagină cu notițele pe care le mângălise. Genul de individ zelos.

— Dacă Lucy a intrat în chinurile facerii, atunci ești scuzat, spuse Brandon.

Era din Carolina de Sud și își păstrase ritmul târăgănat al vorbirii în ciuda anilor în care lucrase în străinătate.

— Nu am nici bebeluș și nici cafea, am răspuns eu. Însă am o prezentare mai recentă. Îmi acordați cinci minute?

Costumații încuviințară din cap și se ridicară în picioare, se prezentară, îmi strânsă mână și se duseră să-și împrăspăteze conținutul cănilor cu cafeaua proastă, aprobată de guvernul american, în timp ce eu pregăteam laptop-ul.

— Nu-mi plac întârzierile Sam, îmi spuse Brandon, însă fără supărare în voce.

⁵ Tablă magnetică – tablă de scris cu ștergere uscată. (n. tr.)

— Nici mie, domnule; îmi cer scuze.

— Sper că ai să ne dai niște vești bune. Tipii ăștia sunt de la divizia bugetară. Sunt de părere că noi cam pierdem vremea. Convinge-i că nu este așa.

Nimic nu ajută mai mult la concentrarea minții, decât posibilitatea desființării postului pe care-l ocupi.

Când costumații se întoarseră cu cafeaua lor execrabilă, eu sărisem peste succesiunea de slide-uri cu buline care îmi provoca insomnie și mă opriam la o fotografie neclară care umplea ecranul de prezentare. Bărbatul din fotografie avea fața rumenă, era ușor corpulent și avea urechi mici. Avea părul închis la culoare și ondulat, ca și când cineva tocmai i-l ciufulise.

— Domnilor! Noi suntem vânători. Prada noastră o constituie sfera criminalității internaționale, care operează fără teamă în afara granițelor, pentru că a reușit să-și bage adânc degetele în guvernele din întreaga lume.

Am arătat spre fotografie.

— Gândiți-vă la noi ca la niște lei care vânează antilope. Bărbatul acesta este cel mai slab din întreaga turmă. Ne apropiem de el. Ar putea fi ținta cea mai importantă a CIA-ului.

— Cine este omul? vru să afle unul din costumați.

— Este ceea ce noi numim un nepătat – un om fără nume, fără o naționalitate confirmată, cu toate că eu cred, prin prisma altor informații pe care le-am primit, că este rus. Credem că circulă și că înmânează sume mari de bani spălați acestor rețele globale infracționale. Eu îl numesc Țarul Banilor.

Brandon interveni:

— Spune-ne ceva despre aceste rețele, Sam.

— Sigur că da. Mafia este o rețea infracțională de școală veche – un lider distinct, o birocrație a mușchilor și a spălării de bani care îl susțin. Rețelele moderne sunt înalt specializate. Fiecare segment – fie că este vorba despre forța brută pentru întărirea securității, pentru a intimidă sau a ucide, despre partea financiară pentru spălarea de bani sau despre logistica necesară pentru contrabandă – este autonom. Fiecare dintre acestea este pus în acțiune pentru operațiuni specifice și de fiecare dată treaba poate fi făcută de alte echipe de oameni. De aceea este mult mai dificil de distrus rețeaua și de obținut informații detaliate despre modul în care aceasta operează ca un tot unitar.

— Știu că acordăm o atenție deosebită anumitor rețele, care ar putea avea legături cu guvernul, spuse costumatul mai tânăr.

— Există o rețea croată de traficanți de arme pe care am putea să o

infiltrăm, apoi mai sunt familia Ling de traficanți din Olanda, rețeaua Barnhill din Edinburgh...

Tânărul costumat era de partea mea. Am luat acest lucru ca pe un semn bun.

— Agenții federali au reușit să învingă Mafia pentru că aceasta avea o structură ierarhică – tâlharii mai mărunți au putut să depună mărturie împotriva marilor mahări. În situația de față, însă, singurele verigi slabe sunt elementele comune care tranzitează de la o rețea la alta.

Am lovit ușor moaca urâtă a Țarului Banilor afișată pe ecran.

— Tipul ăsta este elementul de legătură dintre niște oameni foarte răi. Este ceva ce depășește simpla criminalitate. Ajunge să reprezinte o amenințare nu numai pentru aliații noștri, ci și pentru Statele Unite. Bărbatul acesta ar putea fi șansa cea mai bună de care dispunem pentru a descoperi unele dintre cele mai mari amenințări la adresa securității occidentale.

— Nu arată chiar atât de înfricoșător, spuse Brandon și toată lumea râse. Mai puțin eu. Eram pregătit să-i bag de tot în sperieți când le voi spune ce mai știam.

— Așa că întrebarea care se pune este cum să dăm de acest Țar al Banilor și...

Îmi sună telefonul. Când ai o soție însărcinată în șapte luni, capeți permisiunea să răspunzi la telefon în timpul întâlnirilor de lucru.

— Scuze, am murmurat eu către Brandon. Soție însărcinată le-am spus apoi costumaților.

Am ieșit în hol. Nu recunoșteam numărul care mă apelase.

— Alo?

— Maimuțoiule? spuse Lucy. Te rog să ieși să ne întâlnim afară.

— Păi... sunt într-o ședință.

— Te rog să ieși afară. Acum, Sam!

Atunci am auzit: exista un subînțeles cumplit în vorbele ei, ca umbra unei vântori într-o apă curată de vară.

Am început să mă îndrept spre ușă.

— Ai un telefon nou?

— L-am pierdut pe cel vechi azi dimineată. Mi-am cumpărat chiar acum unul nou. A fost o dimineată îngrozitoare.

Am sesizat tensiunea și tremurul din vocea ei.

— Nu te simți bine?

— Te rog, ieși afară!

Însemna că erau vești proaste și trebuiau transmise față în față. Nu în birou, unde emoția putea fi văzută. Simții o strângere de inimă, rece ca

gheața. Bocceluță! Lucy tocmai fusese la doctor. Era ceva în neregulă cu copilul.

M-am grăbit să ies din birourile noastre; am trecut de paznicul John, care abandonase între timp cartea de crichet în favoarea unui tabloid britanic. Acum traversam holul.

— Unde ești?

— În Holborn.

— Ești bine?

— Nu... vino mai repede să ne întâlnim afară. Te rog!

M-am repezit în jos pe scări, șase etaje, fără să mai aștept liftul. Am ajuns în holul de la parter.

Nici urmă de Lucy.

— Ieși în stradă, spuse. Te rog, Sam. Te rog!

— Ce s-a întâmplat?

Am ieșit în strada aglomerată. Pe aici circula un șir constant de pietoni: funcționari, curieri, oameni ieșiți la cumpărături, inevitabilii turiști din Londra. Două femei tinere, purtând sacouri la modă, se sprijineau de clădire în timp ce fumau și-și sorbeau ceaiurile din pahare de carton supradimensionate, printre râsete și bârfe. Am scanat strada. Nici urmă de Lucy.

— Unde ești?

— Sam, acum! Te rog! Fugi!

Am început să fug chiar înainte de a mi-o cere ea, pentru că totul era atât de ciudat încât puteam simți asta cu fiecare celulă a corpului meu. M-am îndreptat spre eșafodajul acoperit al clădirii vecine, grăbind pasul față de mersul constant al celorlalți. Într-un final, am împins în trecere un bărbat în costum și am depășit o femeie care purta o bluză cu mâneci lungi și glugă.

M-am oprit când am ieșit de sub tunelul provizoriu; nu se vedea nici urmă de Lucy nici pe trotuare, nici în traficul haotic al Londrei. Nici urmă. M-am întors, m-am uitat în toate părțile.

Mi-am auzit soția gravidă plângând la telefon.

— Lucy? Lucy?

Am strâns telefonul atât de tare, încât marginile lui mi s-au întipărit în degete.

Am auzit-o hohotind:

— Dă-mi drumul!

Privirea îmi alerga în toate direcțiile și am auzit claxonul unei mașini. M-am întors și am observat un camion care încerca să ocolească un Audi ce mergea în ralanti la vreo nouă metri distanță, mașina fiind cu fața spre mine